

РЕШЕНИЕ

№ 10732

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12443** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. И. И. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. Н. О. Г. срещу решение № 4927/11.11.2024г. постановено по нахд № 8379/2023г. по описа на СРС, НО, 106 състав.

С касационната жалба се иска отмяна на решението поради допуснати съществени процесуални нарушения и нарушение на материалния закон - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Оспорва се извода на съда, че обжалваното НП е влязло в сила и придобило юридически стабилитет поради заплащането на наложената с него глоба. Според жалбоподателя съдът не е извършил дължимият анализ на представените по делото доказателства, от които според него се установявало, че глобата не е платена доброволно, както и че правата на жалбоподателката са нарушени, тъй като никой не ѝ е разяснил последиците от тези нейни действия. Твърди се, че съдът не е обсъдил в цялост наведените възражения и не е извършил проверка за законосъобразност на оспореното НП. По същество от съда се иска да отмени решението на районния съд и да отмени потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник сектор Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата и представя писмени доказателства. По същество моли съда да потвърди решението и наказателното постановление.

Представителят на СГП – прокурор В. дава становище за неоснователност на жалбата. Административен съд София-град, XXVII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на касатора - В. И. И. срещу наказателно постановление № 23-4332-009156/29.05.2023 г., издадено от Д. Д. Д. - началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 5 във вр. с ал. 2, т. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 05.03.1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ на жалбоподателя И. са й наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 600,00 /шестстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

В хода на съдебното производство, след представяне на преписката в цялост, съдът е установил, че процесното НП е връчено лично на жалбоподателя И. на 01.06.2023 г., която на същата дата е заплатила наложената ѝ с НП глоба, в редуцирания 80 на сто от нейния размер сума, от 480 лева. /квитанция за извършено плащане л.149 по описа на нахд № 8379/2023г. на СРС/. Предвид горното съдът е приел, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 във вр. с чл. 63г ЗАНН предпоставки за частично прекратяване на съдебното производство и с протоколно определение от 19.02.2024г. е прекратил съдебното производство по НАХД № 8379/2023 г. по описа на СРС, НО, 106 състав, в частта относно наложеното административно наказание „глоба“ по отношение на жалбоподателя В. И. И. с НП № 23-4332-009156/29.05.2023 г. и оставил жалбата без разглеждане в тази ѝ част.

Определението на съда е станало известно незабавно на процесуалния представител на жалбоподателката, който е присъствал лично в проведеното на 19.02.2024г. открито съдебно заседание, видно от съставения за същото протокол /л. 187 по описа на нахд № 8379/2023г. на СРС/. В посочения от съда и съответстващ на законово определения такъв срок за обжалване, страните не са оспорили постановения съдебен акт и той е влязъл в сила.

Съдът е продължил производството и на осн. чл.79б, ал.3 от ЗАНН се е произнесъл относно законосъобразността единствено по отношение наложеното с НП наказание лишаване от право да се управлява МПС. В мотивите си съдът е посочил, че с оглед императива на чл.73б от ЗАНН след заплащането на наложеното административно наказание „глоба“ на 01.06.2023 г. процесното наказателно постановление е влязло в сила на същата дата в частта относно извършеното нарушение и наложеното му съответно наказание глоба, поради което е процесуално недопустимо да се пререшава въпросът относно неговата правилност, както и да се проверява наличието на евентуално допуснати процесуални нарушения в преходната фаза на административнонаказателното производство и е потвърдил наказателното постановление в тази му част.

Постановеното решение е правилно.

Съгласно чл. 79б, ал. 1 ЗАНН /действаща норма към момента на съставяне и връчване на процесното НП/ "в случай че нарушителят не желае да обжалва наказателното постановление в частта относно наложената глоба, може да заплати в 14-дневен срок от връчване на наказателното постановление 80 на сто от нейния размер, освен ако специален закон предвижда намален размер на глобата".

Съгласно чл. 79б, ал. 2 ЗАНН "в случаите по чл. 79б, ал. 1 ЗАНН наказателното постановление влиза в сила в частта относно наложената глоба от датата на плащането. В случай че нарушителят е обжалвал наказателното постановление и в срока по чл. 79б, ал. 1 ЗАНН е заплатил глобата, производството по разглеждане на жалбата в тази част се прекратява на основание чл. 63 г. "

Съгласно чл. 79б, ал. 3 ЗАНН "когато с наказателното постановление е наложено и друго по вид административно наказание, наред с глобата, или са отнети вещи в полза на държавата, то подлежи на обжалване само в частта относно размера на кумулативното наказание, разпореждането с веществените доказателства, отнемането на вещи в полза на държавата и присъденото обезщетение по реда на чл. 63б. "

От систематичното тълкуване на цитираните разпоредби на чл. 79б от ЗАНН - от, ал. 1 до, ал. 3, се обуславя извод, че те се отнасят до случаи, в които наред /едновременно/ с наказанието глоба, на нарушителя е било наложено и друго по вид кумулативно предвидено административно наказание, или с наказателното постановление е налице произнасяне от наказващия орган по веществени доказателства, за присъждане на обезщетение или за отнемане на вещи в полза на държавата. Следва да се обърне внимание, че навсякъде в текста на чл. 79б, ал. 1 -, ал. 3 ЗАНН се говори за частта от наказателното постановление, с която е наложена глоба, респ. за останалата му част, т.е. винаги се има предвид, че наказателното постановление има и друга част, която би могла да подлежи на отделно обжалване, ако жалбоподателят не желае да оспорва глобата и именно в тази връзка се е възползвал от възможността да я заплати в намален размер. Плащането по смисъла на чл. 79б, ал. 2 във връзка с, ал. 1 ЗАНН се приравнява на съгласие на лицето, сочено като нарушител, с установеното нарушение и изключва правото на обжалване на наказателното постановление в частта на наложената глоба. По делото няма обективни данни за оказан натиск върху жалбоподателката за заплащане на наложената ѝ глоба, поради което възраженията в този смисъл са голословни.

Неоснователно е и възражението, че е следвало последствията да ѝ бъдат изрично разяснени. В самото наказателно постановление изрично е вписано, че с подписването му, г-жа И. декларира, че е запозната с правата по чл.79б от ЗАНН, като текста изрично посочва, че в този случай тя не желае да обжалва НП. Не съществува задължение за органите да дават разяснения за смисъла на законовите норми и правни съвети.

Несъответни на закона са и твърденията в жалбата, че независимо от горното съдът е следвало да прецени законосъобразността на акта в цялост. В тази връзка съдът ще отбележи, че за касатора е съществувала възможност да обжалва определението на съда, с което делото е прекратено в тази му част, от която той не се е възползвал. Определението е постановено присъствено за процесуалния му представител – адв.Г., който, след като не е съгласен с извода на съда, е следвало още тогава да го опори, а не да стори това едва с касационната жалба.

Правилен е изводът на съда, че в този случай актът се ползва със стабилитет и неговата пререшаемост е недопустима в едно редовно производство. С влязлото в

сила наказателно постановление се решават по окончателен начин въпросите, свързани с виновността и отговорността на санкционираното лице. Ако се допусне обжалване на основание за налагането на допълнително определеното наказание, при преценката за неговата законосъобразност, това ще означава съдът да извърши преценка по същество на нарушението и в случай че приеме, че такова не е извършено или не е извършено от санкционираното лице, това би довело до положение, при което в правния мир да съществуват два правоохранителни акта, постановени в рамките на едно единно административнонаказателно производство, но с различно съдържание- влязлото в сила наказателно постановление в частта относно глобата, и влезлият в сила съдебен акт, в частта, с която е отменено кумулативното наказание, поради липса на основание за налагането му. За да не се допуска подобно развитие на производството, законът предвижда допълнително наложеното административно наказание да може да се обжалва само относно размера, но не и относно основанията за налагането му.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал.3 вр. ал.5 ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв., съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4927/11.11.2024г. постановено по нахд № 8379/2023г. по описа на СРС, НО, 106 състав.

ОСЪЖДА В. И. И. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: